

Роберто  
Пиумини

# Мечето Бобо

КЪДЕ ОТИВАШ, БОБО?

Илюстрации Анна Курти



Издателство „Фюм“



**Bobbo e poi nanna • Bobbo, dove vaj?**

© 2014 by Roberto Piumini

Published by agreement with Grandi & Associati and  
Corto Literary Agency.



**Мечето Бобо  
Къде отиваш, Бобо?**

© Издателство „Фют“, 2025

Превод от италиански Нели Раданова

Превод на песничката на Бобо Христина Петрова

ISBN 978-619-270-161-1



## ПЕСНИЧКАТА НА БОБО

„Страхливо“ се римува с „предпазливо“.  
„Снежинка“ се римува с „боровинка“.  
Но името ми „Бобо“ ми се струва,  
че няма със какво да се римува.

Това съм аз – мечето къдроглаво  
с кожухче червеникавокафяво.  
В бърлога сред гората аз живея.  
Приятел съм с Микеле и със Бея.

Обичам много да се забавлявам,  
света около мен да изучавам.  
Обичам да играем с татко двама  
и вечер да заспивам, сгушен в мама.

„Щастливо“ се римува със „игриво“,  
а „люлка“ се римува с „невестулка“.  
За „Бобо“ няма рима, но „меченце“  
е римичка на пълно с мед гърненце.





## Съдържание

ПЕСНИЧКАТА НА **Бобо**

3

**Бобо** И СЯНКАТА

5

**Бобо** СЕ ОТДАЛЕЧАВА

21

**Бобо,** БЕЯ И КАТЕРИЧКИТЕ

35



# Бобо

## И СЯНКАТА

Бобо беше малко кафяво мече. Понякога, когато валеше сняг, той заприличваше на малко бяло мече, а ако се отъркаляше в кал, заприличваше на малко черно мече.

Но след като снегът се стопеше, а калта изсъхнеше и паднеше, се виждаше, че Бобо без никакво съмнение е малко кафяво мече.



Той приличаше на всички малки мечета в света. Единственото, което го различаваше от тях, беше козината му – малко по-къдрава и по-червеникава от козината на другите кафяви мечета, но това се виждаше само отблизо.



Бобо живееше в една тъмна пещера, която се намиреше на скалист хълм, обрасъл с гъста гора. С него живееха майка му и баща му – мама Мецана и татко Мецан. През студените зимни месеци трите мечки затваряха входа на пещерата с клони, камъни и пръст и заспиха на топло в тази уютна и безопасна бърлога.

Като дойдеше пролетта, топлият вятър стопяваше снега, от земята се подаваше новата трева, поляните се раззеленяваха, дърветата се разлистваха, трите мечки се събуждаха от зимния сън и излизаха от бърлогата.



Татко Мецан и мама Мецана



отиваха в гората да търсят храна,  
а Бобо играеше край бърлогата  
и чакаше да се върнат.

И ето че един ден му се случи  
нещо. Нещо странно. Бобо имаше  
сянка, но когато беше съвсем  
малък, не знаеше това и дори  
не забелязваше сянката си.

Една сутрин, след като се събуди,  
той пое по пътеката към Голямата  
канара. Слънцето току-що беше  
изгряло. Бобо спря пред канарата,  
погледна към нея и се стресна,  
защото видя сянката си – тъмна  
и неподвижна върху осветения  
от слънчевите лъчи камък.

– Кой си ти? – изненада се мечето.  
Сянката не отговори.

